

така, както се влюбватъ обикновенитѣ Донъ Жуани. Не! Азъ ви любя съ горещината на, вулканъ, съ необятността на океана, съ лазуритѣ на нашето небе, съ аромата на туловска роза.

Захарина. Страненъ човѣкъ!

Той. Азъ ви любя, Захарина!

Азъ ви обожавамъ, Рина!

Азъ съмъ готовъ на подвизи!

Захарина. И какво?

Той. Азъ искамъ само едно: да го чу-
ете, да знаете....

Захарина. Добре, азъ го чухъ и зная
вече.

Той. Но азъ искамъ още едно.

Захарина. Какво?

Той. Да чуя и отъ вашитѣ коралови ус-
тни най вълшебната дума: любя те.

Захарина. И сладъ това ще си идете?

Той. Кажете.

Захарина. *(Като се колебае)* Да!

Той. Вие казахте... Ти каза: да!
Колко съмъ щастливъ!

Захарина. Моля ви се: стига толкова.
Време е да си идете.

Той. Но азъ искамъ сега да запечатаме
нашиятъ договоръ съ устнитѣ си. *(Спуска се)*.

Захарина. *(Тя се дръпва)* Ще викамъ!
Той се стира. Гледа я дълго и, като разбира,
че тя е непреклонна, — намръща се.

Той. Азъ знамъ и друго: познавамъ мж-